

II.

B e t æ n k n i n g

over

det den 20de September 1872 foretagne Folkethingsvalg for
Odense Amts 4de Valgkreds.

Afgiven af Folkethingets Udvalg den 13de December 1872.

Det Spørgsmaal, der har foreligget Udvalget til Overveielse ved Bedømmelsen af Valget for Odense Amts 4de Valgkreds, ved hvilket forhenværende Skolelærer Just Henrik Jagd erklæredes for valgt, dreier sig om, hvilken Indflydelse den under 10de Mai 1870 af Høiesteret affagte Dom, ved hvilken han i Medfør af Straffelovens § 226 *) blev idømt 3 Maaneders simpelt Fængsel, kan antages at maatte have paa hans Valgbarhed. Idet Udvalget med Hensyn til Indholdet af denne Dom og den Overrettsdom, hvortil den knytter sig, henviser til de vedføjede Bilag A. og B., bemærkes det, at man har været enig om, at den affagte Høiesteretsdom maatte være afgjørende i Henseende til Spørgsmaalet om, hvor i den Paagjældende har gjort sig skyldig, men at det, der foreligger Thinget til Afgjørelse, er Spørgsmaalet, om han, uagtet den af ham ifølge Dommen paadragne Skyld, opfylder den i Grundlovens § 30, jfr. Valglovens § 2, fastsatte Betingelse for Valgbarhed.

Serom der har været Enighed i Udvalget, idet Flertallet (Alberti, S. A. Hansen,

Lh. Nielsen og Tauber) mener, at dette Spørgsmaal maa besvares bekræftende, og derfor indstiller Valget til Godkendelse, medens Mindretallet (B. Christensen, Sjøgsbro og Rintestad) maa erklære sig for den modsatte Opfattelse og derfor indstiller Valget til Forkastelse.

Flertallet antager, at Thinget ikke har Høie til at negte Valgets Anerkjendelse. Svormeget det end maa misbillige den Paagjældendes Udfærd og erkjende dens Strafværdighed, tror Flertallet ikke, at den kan siges at være i streng Forstand en i den offentlige Mening vanærende Handling, saaledes som dette Udtryk hidtil har været opfattet af Befolkningen og i Lovgivningen samt maa antages at være brugt i Valgloven. Nogle af Flertallets Medlemmer formene, at hans Forhold ikke i det Væsentlige adskiller sig fra mangen Injurians, navnlig da naar denne har været sig Injurians Ufandhed bevidst, og det vilde dog neppe nogenfinde blive antaget, at en Dom for Injurier vilde udelukke fra Valget og Valgbarhed. Man maa derhos fremhæve, at naar det i Høiesterets Dom er udtalt, at den Paagjældende har maattet være sig Beskyldningernes Ufandhed bevidst, og altsaa maa antages at have handlet med bedre Vidende, da har denne Karakteristik af hans Forhold ikke faa meget Hensyn til de Fakta, han anfører mod den af ham angrebne Embedsmand, som til de Domme og Slutninger, han har villet udbrage af disse Fakta. En fortrinlig Bægt maa Flertallet fremdeles tillægge den Omstændighed, at Høiesteret, der efter Indholdet af Straffelovens § 226 har haft særlig Opfordring til at overveie, om den Paagjældende ikke burde fradømmes sin Beskilling, ikke har dømt ham fra denne, hvilket tyder paa, at Domstolen ikke har antaget hans Udfærd for uforenelig med hans Forbliven i Beskillingen; se

*) Denne Paragraf lyder saaledes:
Hvo som til Kongen, nogen af de Lovgivende Forsamlinger, Ministerierne eller Øvrigheden indgiver aabenbar falske Klagemaal, straffes med Fængsel eller Bøder eller under stærpende Omstændigheder med Forbedringshusarbejde indtil 1 Aar, forsaavidt ikke Slutningsbestemmelsen i § 225 maatte medføre højere Straf. Er det en Sagfører eller anden Embedsmand, som gjør sig skyldig i en saadan Forbrydelse, dertil forleder Andre eller dermed er dem behjælpelig, bliver han efter Omstændighederne tillige at dømmes til at have sit Embede forbrudt.